



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. L. Č.**
zastoupen společností Punktum, spol. s r.o.
sídlem Otická 758/19, P. O. BOX 29, Opava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2019, č. j. 37241/19/5100-41451-712241

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, územního pracoviště v Hodoníně ze dne 21. 11. 2018, č. j. 4753940/18/3010-60561-708763, které žalobci udělilo pořádkovou pokutu ve výši 16 000 Kč za závažné ztěžování správy daní, jehož se žalobce dopustil při jednání vedeném správcem daně dne 19. 9. 2018 v čase od 10:00 do 14:30 hod, které pokračovalo dne 25. 09.

2018 v čase od 09:00 hod., na Územním pracovišti v Hodoníně navzdory předchozímu napomenutí rušil pořádek, když:

při jednání dne 19. 09. 2018 na úřední osoby navzdory předchozímu napomenutí křičel, načež byl správcem daně opětovně napomenut,

při jednání dne 25. 09. 2018 navzdory předchozímu napomenutí vystupoval po celou dobu hrubě a urážlivě vůči úředním osobám,

znemožnil svým vystupováním z jednání dne 25. 09. 2018 sepsat protokol, tímto jednáním došlo k naplnění skutkové podstaty § 247 odst. 1 písm. a) daňového řádu,

a dále neuposlechl pokynu úřední osoby, když:

při jednání dne 19. 09. 2018 odmítl prokázat svou totožnost,

při jednání dne 19. 09. 2018 odmítl předložit úředním osobám doklad totožnosti,

při jednání dne 25. 09. 2018 odmítl respektovat pokyn přítomných úředních osob, že budou komunikovat pouze se zmocněncem daňového subjektu (nikoliv s příjemcem rozhodnutí, který nebyl osobou oprávněnou jednat), jakož i skutečnost, že správce daně je ten, kdo vede jednání a určuje jeho průběh,

při jednání dne 25. 09. 2018 neustále úředním osobám vstupoval do řeči, křičel na ně,

při jednání dne 25. 09. 2018 se odmítl řádně legitimovat,

při jednání dne 25. 09. 2018 odmítl opustit kancelář poté, co byl k tomuto úředními osobami několikrát vyzván (jelikož nebyl osobou oprávněnou jednat),

tímto jednáním došlo k naplnění skutkové podstaty § 247 odst. 1 písm. b) daňového řádu,

a dále navzdory předchozímu napomenutí se choval urážlivě k úředním osobám, které se předmětného jednání účastnily, když:

při jednání dne 19. 09. 2018 sdělil: *„Předkládám úředním osobám nebo osobám, které se vydávají za úřední osoby můj občanský průkaz a vzhledem k tomu, že podle zákona o občanských průkazech nejsem oprávněn vydávat cizím osobám do ruky svoji občanku, předkládám to tedy panu Mgr. P. na vzdálenost cca tři čtvrtě metru, aby si přečetl údaje z mého občanského průkazu. Tím dostatečně prokazuji svoji totožnost. Totéž činím i pro další dámu, aby si to na vzdálenost tři čtvrtě metru přečetla. Pokud odmítají tuto identifikaci se slovy, že to potřebují matlat v rukách, upozorňuji, že můj občanský průkaz je zasažený virózou a nerad bych šířil nakažlivé nemoci u úředních osob správce daně...“*,

načež byl správcem daně napomenut, přičemž reagoval sdělením;

„...a dejte mi rovnou pokutu, to jsem zvědav na to odůvodnění“,

při jednání dne 19. 09. 2018 dále sdělil; *„víte, co to je ukázat spis?“*, *„takže vás znovu upozorňuji, že jsem vám něco nadiktoval a očekávám, že ve třech úředních osobách dáte hlavy dohromady a budete normálně fungovat“*, *„aha, vy neumíte psát vlastně, no jo“*, *„to není z mojí hlavy paní inženýrko, to rozhodl moudrý soudce, ale to vám takové skutečnosti jsou pravděpodobně neznámy“*, *„pokud tomu nerozumíte nebo nestiháte sledovat průběh tohoto řízení, tak si k tomu vezměte pomocníka“*, *„uv mě rozesmíváte, já isem si vzpomněl na film Marečku, podejte mi pero (pozn. správce daně; následuje citace z filmu)“*; či výroků směřujících do jejich osobní sféry, jako např. *„jsem ochoten se s vámi podělit o jablko, vzhledem k vaší postavě si myslím, že to bude stačit“* nebo *„paní inženýrko, jestli mluvíte z hladu, já vám tady poskytuju občerstvení“*,

při jednání dne 25. 09. 2018 uvedl: *„toto je člověk, který evidentně asi neslyší, je pravděpodobně nabluchlý“*, *„prosím vás já mluvím s dámou, mohl byste se posunout trochu, je to fakt neslušné, jestli neznáte základní zásady slušného chování, tak prosím vás odejděte“*, *„pane K. prosím vás já*

mluvím s dámou a bylo by vhodné, kdybyste chvilku zavřel ústa", „pane K., prosím vás, neskákejte mi do řeči, já na to nejsem zvědavý", „neznáme se osobně, já s váma nespím", „prosím vás, pane K., mohl byste chodit nebo být ode mě na daktylní vzdálenost, což je minimálně jeden metr?... vaše přítomnost mi není příjemná", „víte co, pane K., když tomu nerozumíte, tak se do toho nevměšujte", „prosím vás, přestaňte mi furt hučet do ucha, pane ani nevím, co jste zač" nebo „tady pan kolega nevětrá a ve své podstatě já si od něho nejsem schopný taky stanout na metr... no já vám tím chci říct jakože mám problém řekněme se základními hygienickými návyky některých úředních osob na zdeším pracovišti",

při jednání dne 25. 09. 2018 dále některé výroky úředních osob příjemce rozhodnutí výsměšným způsobem parodoval,

tímto jednáním došlo k naplnění skutkové podstaty § 247 odst. 1 písm. c) daňového řádu.

2. Napadené rozhodnutí žalovaného označené v záhlaví tohoto rozsudku změnilo k odvolání žalobce prvostupňové rozhodnutí tak, že

text výroku rozhodnutí uvedený na straně 1 a 2 rozhodnutí se nahrazuje textem, který zní:

„Správce daně, Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště v Hodoníně tímto výše uvedenému příjemci rozhodnutí, panu Ing. L. Č., datem narození X, bytem X, podle § 247 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“)

ukládá

pořadkovou pokutu ve výši 5 000 Kč (slovy pět tisíc korun českých) za závažné ztěžování správy daní, kterého se dopustil tím, že se při jednání vedeném správcem daně dne 19. 9. 2018 v čase od 10:00 do 14:30 hod., na Územním pracovišti v Hodoníně, navzdory předchozímu napomenutí choval urážlivě k úředním osobám, které se předmětného jednání účastnily, když na adresu úředních osob sdělil: „aha, vy neumíte psát vlastně, no jo“, „jsem ochoten se s vámi podělit o jablko, vzhledem k vaší postavě si myslím, že to bude stačit nebo „paní inženýrko, jestli mluvíte z hladu, já vám tady poskytuju občerstvení.

Tímto jednáním došlo k naplnění skutkové podstaty § 247 odst. 1 písm. c) daňového řádu.“

3. K předmětné změně ve vztahu k jednání (nahlížení do spisu) konaném dne 19. 9. 2018 došlo z důvodu, že žalovaný jím odstraněné výroby žalobce hodnotil tak, že byt mohly být úředními osobami vnímány negativně, žalobce věcně (byt tvrdě, s přeháněním a nadsázkou) reagoval na profesní postup úředních osob při nahlížení do spisu. U zbylých výroků žalobce pak žalovaný nenalezl důvod pro shovívavost, stejně jako u garáže, které se týkají psychofyzického stavu nebo fyzického vzhledu úředních osob. Žalovaný rovněž odstranil z prvostupňového výroku rozhodnutí závěry, že žalobce při jednání na úřední osoby navzdory předchozímu napomenutí křičel, dále žalovaný odstranil pasáž týkající se jednání žalobce při prokazování jeho totožnosti a rovněž došlo k odstranění posází, týkajících se jednání žalobce dne 25. 9. 2018 (z důvodu nepořízení písemného protokolu z jednání – nahlížení do spisu).

II. Obsah žaloby

4. Žalobce namítal, že v rámci prostupňového správního rozhodnutí došlo k nejasnému vymezení skutku, za který je žalobce trestán (není není z něj jasno, jaký konkrétní skutek žalobce měl spáchat, která konkrétní osoba vedla daňové řízení, kolik úředních osob může

současně vést řízení, která konkrétní úřední osoba byla tou, jejíž pokyny nebyly uposlechnuty, která konkrétní úřední osoba byla tou, vůči které se žalobce choval urážlivě, kterou konkrétní úřední osobou byl napomenut, jak konkrétně byl vůči takovému jednání napomenut, na základě jakých konkrétních důkazů, kdy a jak byl žalobce s důkazy seznámen a kdy a jak mu bylo umožněno se k nim vyjádřit a navrhnout důkazy opačné). Další žalobní námitka téhož obsahu směřovala proti druhostupňovému napadenému rozhodnutí žalovaného. Třetí žalobní námitka spočívá v tvrzení, že žalobce byl napomínán o něčem jiném, než za co dostal pokutu a než o čem rozhodl žalovaný. Další žalobní námitka směřovala do porušení ust. § 115 odst. 2 daňového řádu, pátá do zmatečnosti odůvodnění, šestá námitka spočívá v tvrzení o marném uplynutí základní lhůty pro vydání rozhodnutí, sedmá námitka směřuje do absence závažného ztížení správy daní vytýkaným jednáním žalobce, osmá námitka spočívá v tvrzení, že ve věci neproběhlo žádné dokazování a konečně devátá žalobní námitka tvrdí nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve směru k přiměřenosti uložené pokuty.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na skutkové a právní argumentaci použité v žalobou napadeném rozhodnutí a k jednotlivým žalobním argumentům v uvedeném smyslu argumentoval.

IV. Jednání před krajským soudem

6. Na žádost žalobce proběhlo před Krajským soudem v Brně dne 20. 10. 2021 jednání, v jehož rámci setrvali zástupci účastníků řízení na svých dosavadních procesních stanoviscích vyjádřených v jejich písemných podáních. Při rozhodování věci soud vycházel z obsahu připojených správních spisů, účastníci řízení nenavrhovali, aby soud prováděl v dané věci samostatné dokazování.

V. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou.
8. Pro posouzení věci jsou podstatná následná ustanovení daňového řádu:
9. Podle ust. § 247 odst. 1 písm. c) tohoto zákona platí, že pořádkovou pokutu do 50 000 Kč může správce daně uložit tomu, kdo při jednání vedeném správcem daně závažně ztěžuje správu daní tím, že navzdory předchozímu napomenutí se chová urážlivě k úřední osobě nebo osobě zúčastněné na správě daní.
10. Podle ust. § 247 odst. 4 daňového řádu platí, že pořádkovou pokutu lze uložit nejpozději do jednoho roku ode dne, ve kterém došlo k jednání, které je důvodem k jejímu uložení.
11. Soud nejprve vypořádá námitku směřující do překročení lhůty pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty ve smyslu shora citovaného ust. § 247 daňového řádu. Z obsahu správních spisů (jejichž obsahem jsou i zvukové nahrávky z jednání – nahlížení do spisu ze dne 19. 9. a 25. 9. 2018) vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí o uložení pokuty směřovalo proti

žalobci (jím mu byla uložena pokuta ve výši 16 000 Kč), přičemž toto rozhodnutí bylo doručováno prostřednictvím České pošty na jeho adresu. Z dokladu o doručení uvedené písemnosti vyplývá, že si ji žalobce převzal osobně dne 11. 12. 2018. Ze správního spisu dále vyplývá, že správce daně měl informaci o tom, že žalobce byl k datu, kdy proběhlo předmětné jednání daňovým poradcem (viz například audionahrávka z jednání dne 19. 9. 2018 č. 180919_0017, čas cca 01:12 an.). Z obsahu správního spisu není patrné, zda správce daně zjišťoval, zda je žalobci možno doručovat elektronicky. Pro doručování stanoví daňový řád v ust. § 39 způsoby doručování, přičemž platí, že pokud správce daně nedoručuje písemnost při ústním jednání nebo při jiném úkonu (jako v nyní projednávané věci) je způsob doručování prioritně stanoven elektronicky (viz ust. § 39 odst. 1 písm. b) daňového řádu). Teprve není-li možné doručit písemnost při ústním jednání nebo při jiném úkonu nebo elektronicky, doručuje se prostřednictvím zásilky doručované provozovatelem poštovních služeb, úřední osobou pověřenou doručováním nebo jiným orgánem, o němž to stanoví zákon (viz ust. § 39 odst. 2 daňového řádu).

12. I v případě, že by žalobci bylo možno doručovat elektronicky, nelze považovat doručení prostupňového správního rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb za neúčinné. Jak bylo shora uvedeno z dokladu o doručení, z rozhodnutí o uložení pokuty jednoznačně vyplývá, že toto bylo žalobcem osobně převzato dne 11. 12. 2018. Je tedy zřejmé, že se žalobce s uvedenou písemností seznámil a je také zřejmé, kdy se mu dostala do osobní dispozice. Případné pochybení v uvedeném směru nelze považovat za nezákonnost. Navíc v předmětném spise není založen důkaz, který by jednoznačně svědčil o skutečnosti, že v době doručování prostupňového správního rozhodnutí zde byla dána aktuální faktická možnost jejího elektronického doručení žalobci. V tomto směru žalobce nic bližšího v žalobě netvrdil a ani neprokazoval.
13. Podstatné pro posouzení námítky je otázka respektování ust. § 247 odst. 4 daňového řádu, podle něhož platí, že pořádkovou pokutu lze uložit nejpozději do jednoho roku ode dne, ve kterém došlo k jednání, které je důvodem k jejímu uložení. V dané věci bylo v rámci odvolacího řízení rozhodováno žalovaným (žalobou napadeným rozhodnutím). K jednání, které je důvodem k uložení pokuty, došlo dne 19. 9. 2018, napadené rozhodnutí žalovaného, jenž tvoří s jemu předcházejícím prostupňovým správním rozhodnutím jeden celek, došlo dne 6. 9. 2019 a z obsahu správního spisu vyplývá, že nabylo právní moci dnem 8. 9. 2019 (toho dne bylo doručeno zástupci žalobce – společnosti Punktum, s.r.o.). Skutečnost, že žalobce obdržel postupňové správní rozhodnutí a že je s obsahem seznámen, vyplývá i z podaného odvolání proti němu ze dne 9. 1. 2019. V dané věci byla splněna podmínka vyplývající z ust. § 247 odst. 4 daňového řádu, tedy že k uložení pořádkové pokuty musí dojít ve lhůtě jednoho roku ode dne jednání, jenž je důvodem k jejímu uložení, přičemž o této pokutě musí být v dané lhůtě rozhodnuto pravomocně. V uvedené souvislosti nelze ze spisu zjistit, že by se správce daně dopustil porušení žalobcem poukazovaných ust. § 177 odst. 1, § 4 odst. 4, § 4 odst. 2, či § 5 zákona číslo 500/2004 Sb. správního řádu, není zřejmé, jaké nemělo být poskytnuto žalobci poučení o jeho právech a povinnostech, pokud by to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům žalobce bylo potřebné, jak nebylo umožněno žalobci uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy a proč by povaha projednávané věci měla umožňovat pokus o smírné odstranění rozporů, případně jakých, jenž by bránily řádnému projednání a rozhodnutí dané věci. Podstatné pro projednávanou věc je zachování lhůty ve smyslu ust. § 247 odst. 4 daňového řádu, nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí nemůže být dovozována z absence úvahy

v žalobou napadeném rozhodnutí ve smyslu časové možnosti pro udělení pokuty. V tomto směru proto nelze hovořit ani o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání žalobce.

14. Dále pokud jde o námitku týkající se nejasně vymezeného skutku v rámci prvostupňového správního rozhodnutí, pak je tato námitka irelevantní, neboť, jak vyplývá ze shora provedené rekapitulace obsahu rozhodnutí o pokutě i navazujícího rozhodnutí žalovaného, výroková část prvostupňového správního rozhodnutí, v němž byl skutek vymezen, byla nahrazena ve zcela podstatné míře výrokem žalovaného. Zachovaná výroková část postupného správního rozhodnutí pojednává pouze o lhůtě splatnosti pokuty a obsahuje pokyny o jejím uhrazení. K otázce provádění důkazů a seznámení žalobce s nimi se soud bude vyjadřovat níže.
15. K další námitce týkající se nejasného vymezení skutku v rámci odvolacího rozhodnutí žalovaného uvádí soud následující. Jednání zakládající uložení pořádkové pokuty ve smyslu ust. § 247 odst. 1 daňového řádu je tzv. správním pořádkovým deliktem. Pořádková pokuta je prostředkem donucovací procesní povahy sankčního zaměření, směřuje k naplnění smyslu a účelu prováděného řízení nebo úkonů (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2001, č. j. 4 As 22/2010-54 a ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 69/2009-53). Pořádkové správní delikty představují samostatnou kategorii správních deliktů či přestupků, nejsou přestupkem ve smyslu ust. § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, ani jiným správním deliktem, na který se hledí jako na přestupek ve smyslu přechodného ust. § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018-49). O uložení pořádkové pokuty se rozhoduje samostatným rozhodnutím vydaným ve správním řízení, ale toto se nevede podle zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž podle daňového řádu. Jak již bylo uvedeno, zákon o odpovědnosti za přestupky na pořádkové delikty tedy nedopadá (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 8 Afs 40/2007-49, ve vztahu k pořádkovému deliktu podle předchozího procesního předpisu – zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků). Ukládání pořádkových pokut se neděje ve vlastním pseudosamostatném řízení, jenž by muselo být zahajováno a které by pokračovalo ve stejných procesních formách jako řízení ve věci hlavní.
16. Pokud pak jde o požadavky na výrokovou část rozhodnutí o deliktu obecně, tato musí obsahovat právní kvalifikaci (což žalobce nenapadá) a tzv. úplnou skutkovou větu obsahující i vymezení časového období deliktního jednání. Výroková část musí obsahovat dostatečnou identifikaci skutku tak, že skutek vymezený v rozhodnutí musí být vždy konkretizován, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným; je třeba postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – děje se tak konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 a ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46). Skutková věta uvedená v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného z tohoto pohledu jednoznačně ob stojí. Z výroku jasně vyplývá, že žalobci byla uložena pořádková pokuta za jednání, jehož se dopustil při jednání vedeném správcem daně dne 19. 9. 2018 v čase od 10:00 do 14:30 hodin (zde je určen čas jednání), na územním pracovišti v Hodoníně (zde je určeno místo jednání) a pokud jde o způsob jednání, pak je zcela dostatečným způsobem uvedeno, že se žalobce

navzdory předchozímu napomenutí choval urážlivě k úředním osobám, které se předmětného jednání účastnily, kdy na jejich adresu uvedl ve výroku rozhodnutí konkrétně citovaná prohlášení. Tímto způsobem došlo ke konkretizování jednání žalobce způsobem nezaměnitelným s jednáním jiným. Není vadou, že ve výroku rozhodnutí není přesně stanoveno, která úřední osoba měla vést daňové řízení, zda a kolik úředních osob bylo jednání přítomno a nebylo ani třeba uvádět konkrétní úřední osobu, jejíž pokyny nebyly uposlechnuty, která provedla napomenutí žalobce, vůči které se žalobce choval urážlivě a jak konkrétně byl napomenut. Ve vztahu k výroku o uložení pořádkové pokuty skutková věta formulovaná žalovaným ob stojí. Pokud jde o konkrétní napominání a otázku důkazů a seznámení se žalobce s nimi, o tom pojednává soud níže.

17. Žalobce dále namítal, že byl napominán o ničem jiném, než za co dostal pokutu, i o čem rozhodl žalovaný. Z protokolu o předmětném jednání před Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště v Hodoníně vyplývá, že žalobce byl opakovaně napominán ze strany jedající úřední osoby „aby nekřičel a aby se choval slušně“. Tato skutečnost je rovněž zřejmá z audionahrávky předmětného jednání, kdy žalobce byl nejprve napominán slovy „abyste se choval slušně a jednal s námi slušně“, na to žalobce uvádí „a dejte mi rovnou pokutu, to jsem zvědav na to odůvodnění“, k jeho dotazu bylo napomenutí upřesněno v tom směru, aby se choval slušně ve svém vyjadřování (viz nahrávka z jednání, část 180919_0017 – čas cca 4:35 - 4:50). Dále byl žalobce napominán „aby nezvyšoval hlas a choval se slušně“ (viz část na část nahrávky jednání 180919_0018 v čase cca 20:18 an.); dále byl žalobce upomínán obdobně (aby mluvil slušně) ve stejné nahrávce v čase cca 1:03:12 an.). Z uvedeného vyplývá, že byl žalobce napomenut úřední osobou obecně, aby při jednání zachovával slušnost, přičemž takové napomenutí v sobě zahrnuje i napomenutí vůči jeho prohlášením, jež jsou uvedena ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. O skutečnosti, že si byl žalobce vědom možných následků, svědčí i jeho vyjádření – výzva k udělení pokuty. Soud má tak jednoznačně za to, že žalobce byl ve vztahu k vytýkanému jednání náležitě a navíc opakovaně napominán.
18. Žalobce dále namítal porušení ust. § 115 odst. 2 daňového řádu s tím, že žalovaný měnil jak vymezení skutku, tak důkazy, s nimiž měl žalobce seznámit. K této žalobní námitce uvádí soud následující. Podle žalobcem poukazovaného ust. § 115 odst. 2 daňového řádu platí, že provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků; obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Z obsahu správního spisu žalovaného vyplývá, že tento v rámci odvolacího řízení dokazování neprováděl a ani nedospěl k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně za podmínky, že by tato změna ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele. V dané věci proto k porušení ust. § 115 odst. 2 daňového řádu nedošlo. Pokud jde o důkazy, na jejichž základě došlo k vydání předmětných rozhodnutí, je jimi protokol z nahlížení do spisu z předmětného dne a pořízená audionahrávka z něj. Tomuto jednání (nahlížení do spisu) byl žalobce přítomen a protokol podepsal. Účelem uložení pořádkové pokuty je zajištění řádného vedení řízení, což vylučuje, aby před jejím uložení došlo k formálnímu zahájení správního řízení a výzvy k vyjádření se k podkladům. Ačkoliv se v posuzované věci neuplatní správní řád, který tak výslovně stanoví (§ 62 odst. 5 věta druhá), rozhodnutí o pořádkovém deliktu je

prvním úkonem v řízení. Žalobce byl s důvody a povahou obvinění ve smyslu judikatury ESLP seznámen v prvostupňovém rozhodnutí, proti němuž se bránil odvoláním, v něm mohl uplatnit svoje námitky; z prvostupňového rozhodnutí se žalobce dozvěděl, které podklady byly určující pro jeho vydání, a jednalo se podklady, které byly žalobci známy (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2021, č. j. 43 Af 41/2019-34). Uvedená úvaha se vztahuje i k námitce, na základě jakých konkrétních důkazů dospěly správní orgány k vymezení skutkového stavu věci.

19. Žalobce dále namítal zmatečnost odůvodnění předmětných rozhodnutí, kdy si mají odůvodnění vzájemně odporovat. Tato námitka je nedůvodná, neboť z napadeného rozhodnutí žalovaného jednoznačně vyplývá, jakým způsobem byl korigován náhled prostupňového správce daně a z jakého důvodu došlo ke korekci. Podstatné je tedy především odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, jenž z hlediska jeho přezkoumatelnosti ob stojí.
20. Žalobce dále namítal, že předmětná věc se „neodehrávala ve vakuu“, neboť jednající osoby za správce daně nejednaly profesionálně, nedodržovaly zásady daňového řízení; nebylo prokázáno, že by žalobce svým jednáním závažně ztěžoval správu daní. K této námitce uvádí soud následující. Konstrukce skutkové podstaty pořádkového deliktu ve smyslu ust. § 247 odst. 1 písm. c) daňového řádu směřuje proti narušení důstojnosti řízení nebo postupu tím způsobem, že dojde ke snižování důstojnosti a urážlivému chování vůči úřední osobě. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že žalobce v dané věci nevystupoval v pozici daňového subjektu, ale jednal jako jeho profesionální zástupce, přičemž v uvedeném postavení měl právo na kritiku vůči jednajícím osobám za správce daně, ovšem měl volit (zejména jako profesionál) řádné procesní prostředky – stížnosti (§ 261 daňového řádu). Žalovaným vytýkané výroky žalobce jakožto profesionálního zástupce daňového subjektu překročily meze práva na kritiku správce daně (za něj jednajících osob). Jednalo se o útok na čest a vážnost jednajících úředních osob, které se zaměřovaly na tyto úřední osoby. Jednání profesně způsobitou osobou (žalobcem) směřovalo nikoliv k vysoko postavené úřední osobě a uvedená vyjádření žalobce se přímo dotýkala cti kritizovaných úředních osob (viz například obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2009, č. j. 6 Ads 41/2008 – 67, či ze dne 19. 1. 2005, č. j. 3 Ads 57/2003 – 79). Z připojených záznamů nelze ani dovodit, že by se osoby jednající za správce daně měly dopouštět vůči žalobci neslušností a žalobce byl napomínán opakovaně ve smyslu zachovávání pravidel slušnosti. O stylu jednání žalobce v průběhu nahlížení do spisu vypovídají i jeho prohlášení uvedená ve výrokové části prvostupňového správního rozhodnutí. Soud má zcela jednoznačně za to, že došlo k naplnění skutkové podstaty ust. § 247 odst. 1 písm. c) daňového řádu, kdy došlo k závažnému ztěžování správy daní tím, že se žalobce navzdory předchozím napomenutím choval vůči osobám jednajícím za správce daně urážlivě.
21. Další žalobní námitka týkající se absence dokazování byla vypořádána shora.
22. Poslední žalobní námitka směřující do nepřezkoumatelnosti přiměřenosti pokuty je soudem vypořádána následovně. Žalobce v rámci této námitky konkrétně namítal, že z rozhodnutí není zřejmé, jak postupoval správní orgán v jiných případech, zda je uložená pokuta srovnatelná s jinými případy nebo mírnější či přísnější a z jakého důvodu. Žalobce dále namítal, že uložená pokuta je v rozporu s právním hodnocením věci a s tím, že podle názoru žalobce nedošlo ke ztížení správy daní. Úvaha ohledně výše pokuty je dle žalobce

nepřezkoumatelná. Odůvodnění výše uložené pokuty obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí (zejména odst. 17-26) považuje soud za nevybočující z mantinelů logiky; jedná se o konkrétní správní úvahu, která vedla žalovaného k určení nové výše pokuty. Žalovaný neměl povinnost v napadeném rozhodnutí uvádět pro komparaci další případy, v nichž došlo k uložení pokuty ve smyslu ust. § 247 odst. 1 písm. c) daňového řádu a tyto s předmětnou věcí a výší uložené pokuty srovnávat. Žalobce nenamítal, že by uložená pokuta měla vybočovat z rozhodovací praxe žalovaného či prvostupňového správce daně. Otázkou správnosti právního hodnocení věci a tím, zda jednáním žalobce došlo ke ztížení správy daní, se soud zabýval shora.

VI. Závěr a náklady řízení

23. Na základě uvedených skutečností a úvah krajský soud neshledal podanou žalobu důvodnou, proto ji postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něho žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, tak jak je uvedeno ve výroku pod bodem II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. 10. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu